

DUGONICS.

IRTA : KOVÁCS EV. JÁNOS R. T.

»Zaj és tolongás ősi városunkban,
Ódon falával itt e múzsalak;
Ifjabb atyái az Úr szőlejében
Serény karokkal nyesnek, oltanak;
A hon virági vannak rájok bizya,
Oly ékesek, mint az vagy nemzetem,
Érted dicsőség élni az igaznak,
Az volt, míg birtam, egész éltemen.
Napom hanyatlik, vár a sírnak öble,
Hazám szerelme tiszta lánggal tölt be.«

Így szól az ősz, és hő imába olvad
Rezgő ajkának mindenik szava.
»Amig küzdhettem, Istenem, te áldál,
Tisztem leróni kedv s erőm vala:
Ma im helyembe új harcztot teremté,
Imádom érte bölcseségedet;
De mert kegyedből látom egedet még,
Legyen áldásod híveid felett!
Szenteld meg őket, kik nyomunkba lépnek,
Tedd hőseivé a valódi szépnek!«

»Te mindeneknek Ura vagy, örök lény,
Erőd hatalma olyan végtelen.
Add, hogy fajunknak biztató vezére
A szeretet és munkásság legyen!
Ha tántorodnék csüggedetten e nép,
Találja meg mindenkor Mózesét!
Emeld magadhoz jószágod kezével,
Hogy öntudattal nézzen majd feléd!
Egy ezredéve óvod őt szeretve,
Szíve lángoljon hálaként nevedre!«

A nap jön és megy, munkazaj alatta,
Csak a hitvány tekint reá henyén,
A jó sűrögve mond áldást hevéért.
»Atyám, imádvá, titkon esdlek én:

Ne vedd gonosznak, amit a gyarló tesz,
Oly sok-bogú, lásd, földi életünk,
A küzdelemnek zátonyán, erőnkkel,
Szeretve is oly gyakran véthetünk.
Növeld a munkás izmait a jóra,
S nyugodt perczében adóját lerója.

Így esd naponkint lelke szent hevével,
Dugonicsunk, nézd ott a bölcs öreg ;
Ő már erőtlen fürge harcokra kelni,
Munkánkra hát az áldást szerzi meg.
A szív imája oltár illatárja,
Hiszszük, hozzád jut édes Istenünk !
Ha nem volnának jámborok közöttünk,
Tán csak csapást lehetne érzetünk.
Te szent s igaz vagy, mindeneknek Atyja,
Vigyázz a jókért a küzdő magyarra !

Magyar e nép szívében és ajakkal,
Erős karjával mindig tettre kész,
Honát, hitét úgy védi lelkesülten,
Mint súgja neki szív és józan ész.
Uram, ótalmazd telkei határát,
Éden-kertté szorgalma hadd tegye !
Gyúljon részvétre a nyomort tekintve,
Vezesse mindig jószágod kegye ;
Adj neki kedvet, ereje ne fogyjon,
Legyen rá büszke mindenütt e szép hon !

